

Matthias Stein

**Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Matthias Stein/ I. U. D. &
Codicis Profess. Publ. Ad Deducendum Frequentibus Exequiis Funus Viri Iuvenis
... Dn. Joh. Christiani Sandritters/ Lipsiensis SS. Theologiae Et Philosophiae
Studiosi Omnes Omnium Ordinum Cives Academicos ... invitat : [Conventus ... d.
6. Martii Anno M.DC.XCIX.]**

Rostochii: Wepplingius, [1699]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn775780960>

Druck Freier Zugang

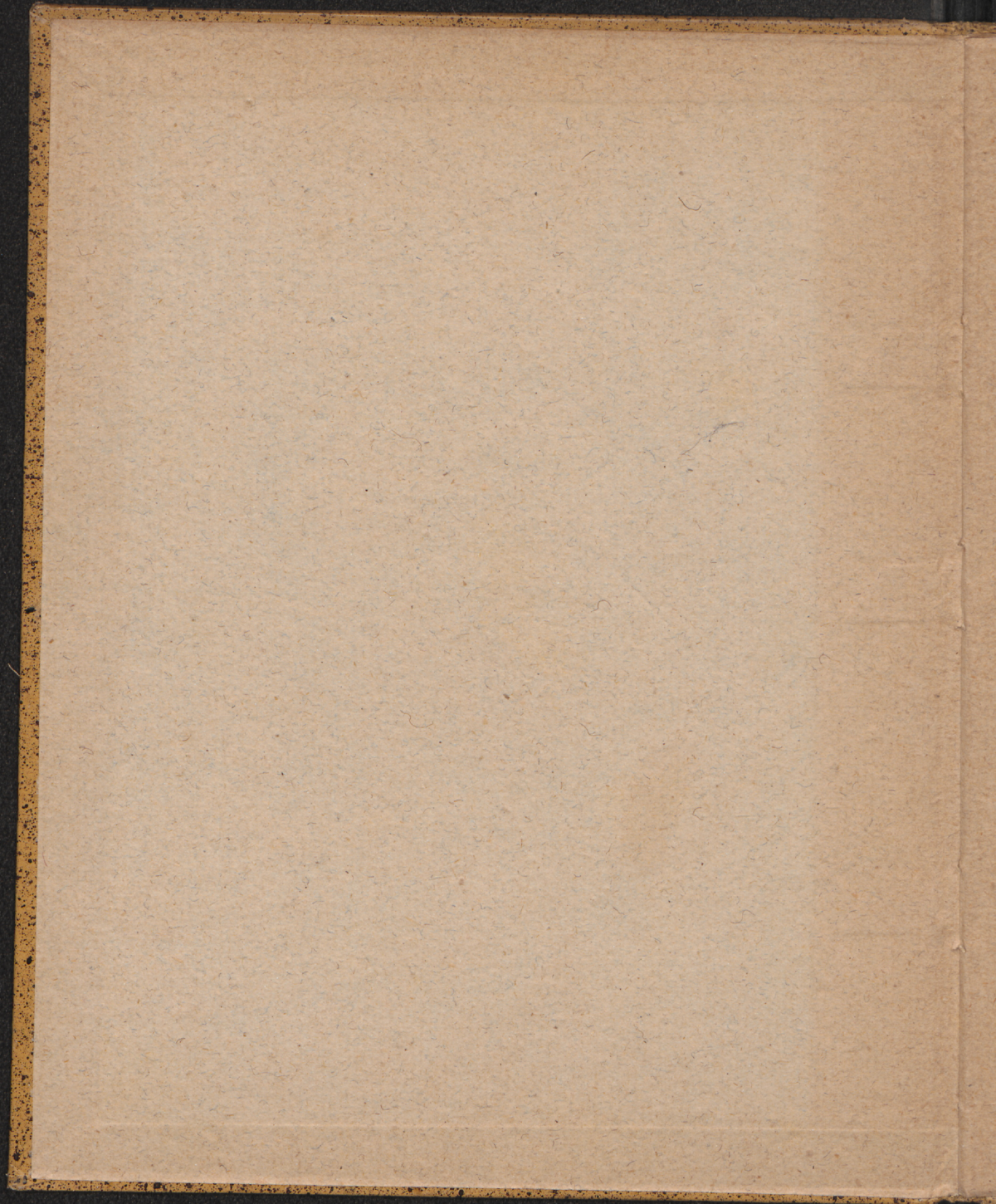

Stein, M.,
in
J. Chr. Sandritter.

Rost.(1699.)

27

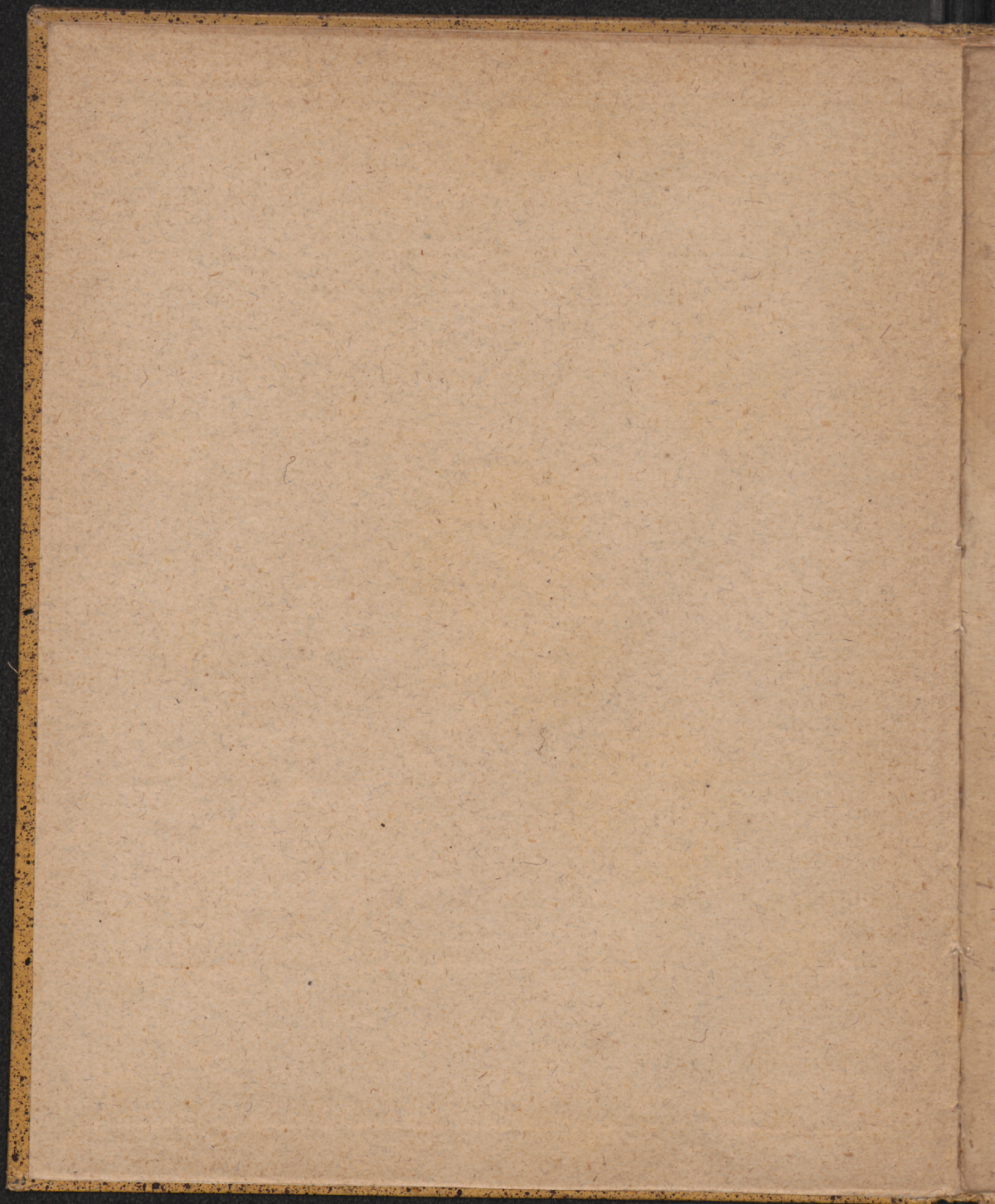

PROGRAMMA
QVO
RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
MATTHIAS Stein
H. & Codic. Profess. Publ.
AD HONORANDUM FREQUENTIBUS EXEQVIIS
FUNUS
VIRI JUVENIS
PRÆ-EXIMI DOCTISSIMIQUE
DN. JOH. CHRI-
STIANI Sandritters

LIPSIENSIS
SS. THEOLOGIÆ ET PHILOSOPHIÆ STUDIOSI
*Omnes Omnium Ordinum Cives Academicos
sedulo & officiose Invitas.*

ROSTOCHII,
Typis JOH. WEPPLINGII, Univ. Typogr.

I. N. J.

Nter varia, quæ à priscis Philo-
sophiæ tribuuntur, elogia, aut
honorarios titulos, locum quoq;
habet, quod Patoni in Phædo-
ne dicitur *Meditatio Mortis*, si-
cuti & ex Cicerone Lib. 1. Tusc:
quæst: & Macrobio Lib. 1. in
Somn. Scip: aliisque videre li-
cet. Quæ Platonica Philoso-
phiæ descriptio, ut pro accuratâ definitione Logicâ,
cum ad leges Dialecticorum non quadret, vulgo nec ha-
betur, nec haberi potest, sic quoque ab interpreti-
bus metaphoricè tantum accipitur, non propriè, ita
ut *meditatio mortis* denotet ipsis *mortificationem affectu-
um*, seu, talem cognitionem, quæ donec sit ad comprimendi-
dos animi motus, quod est *Philosophiæ practicæ*, ut loqui-
tur Dn. Hartknoch in Coll. Phil. præfem. Notum
enim est, non tantum Ecclesiæ Christianæ Patres, ac
Philosophos Christianos, sed & ipsos Ethnicos tri-
plicem statuere mortem, scilicet, *Natura*, seu tempo-
ralem.

ralem, quæ in dissolutione animæ & corporis confi-
 tit, quâ homo propter peccatum naturaliter moritur,
 & vivere, i. e. actiones naturales edere, cessat, *culpe*
seu æternam, quâ impii ob finalem suam impletatem,
 à communione cum Deo & Salvatore nostro, qui, & in
 quo uno, est vera vita, itemque cum omnibus sanctis,
 svavissimâ, remoti ac alienati, in hac vitâ inchoativè,
 in alterâ verò consummativè æternum moriuntur, &
gratie seu spirituales, quâ homo peccatis, mundo ac
 sibi ipsi moritur, ut Deo & Servatori suo unice vive-
 re possit; quod fit, dum voluptates mundi conte-
 mnit, affectuumque suorum illecebras pro viribus sup-
 primit, atque animum suum ad cœlestium divina-
 rumque rerum contemplationem ac consecutionem
 tantum elevat atque dirigit. Nullum trium horum
 mortis generum Ethnicis prorsus latuisse credo,
 cum singulorum expressam in scriptis suis faciant men-
 tionem: de primo dubium ipsis esse planè non potuit,
 semper enim & quotidie exempla defunctorum ipsis
 æque fuerunt obvia ac nobis, dum scilicet unum post
 alterum decedere, atque efferri viderunt, ex quo facile
 colligere potuerunt, quod Seneca habet, Lib. 6. natur.
 quæst. *Mortem naturæ legem, & tributum officiumque*
mortalium esse. Nec secundi generis mortis omnino
 nescii fuere Ethnici (quamvis negari non possit, quod
 status impiorum post hanc vitam infeliciissimus longè
 clariùs nobis in sacris literis describatur, ac naturâ
 patet) ejus enim luculenta satis testimonia in monu-
 mentis eorum deprehenduntur, dum non modò tarta-
 ri, averni, orci, erebi & infernorum existentiam quàm
 sæpiissime memorant, sed & cruciatus infernales bo-

nam partem verbo Dei congruenter delineant, scilicet primo, quoad hominum damnandorum pluralitatem seu multitudinem, quò pertinet illud Ovidii 4. Metam:

*Mille capax aditus, & apertas undique portas
Urbs habet, utque fretum de totâ flumina terra,
Sic omnes animas locus accipit ille, nec ulli:
Exiguus populo est, turbamve accedere sentis &c.*

Quo & illud, quando Senecæ longus ad manes dicitur properare ordo agminis mœsti, & Silio, cum demum Erinys Junoni laudata redire, cum magnam secum rapit turbam sub tartara &c. Dein quoad ipsas poenas infernales, quibus Deus justissimus Iudex secundum proportionem ac gradus scelerum suorum unumquemque afficiet, quâ de re pluribus agit Virgilius Lib. 6. Æneid. & Ovid. l. c. ut nunc alios non adducam. Tandem quoad durationem cruciatuum infernalium, scilicet, quod æterni sint futuri, nec habituri finem, quid clarius dici potest, quàm illud Ovidii sæpe citati.

Nec mortis poenas mors altera finiet hujus,

Horæque erit tantis ultima nulla malis

Aut illud Senecæ: gradum retrò flectere haut unquam sinunt umbra renaces, & post pauca: nemo ad id serò venit, unde nunquam, cum semel venit, potuit reverti. Hæcine omnia cum Scripturâ S. satis congruunt? & primum quidem cum dictis Es: 5. 14. Matth: 7. 13. 14. Luc: 17. 24. Secundum cum dictis Matth: 23. 14. Luc: 10. 12. cap. 12. 47. &c. Rom. 2. 6. Sapient: 6. 6. &c. Tertium cum dictis Es: 66. 24. Apoc. 9. 6. Matth: 5. 25. &c. Cap: 25. 46. 2. Thess. 1. 9. &c. Plura non addo: ex his autem satis liquet, omnino gentilibus de morte æternâ, & poenis infernalibus constitisse, quamvis, ut
qveritur

queritur Apostolus Rom: 1. 21., in *commentis suis vānē
 facti sūt*, dum situm, locum, qualitatesque inferno-
 rum investigare ac repræsentare studuerunt, certos iis
 principes præficiendo, Plutonem sc: & Dæmonem cum
 Proserpinā, certos iudices, ut sunt: Æacus, Minos,
 Rhadamantus, eò, quod hos in vitā iustissimos fuisse
 crediderunt, certas Furias, quæ agitent damnatos,
 ut: Alecto, Megæra, & Tisiphone; imo flumini-
 bus certis ea incluserunt, ut sunt Acheron, Phlegeton,
 Styx, Lethe &c. ubi Portitor est Charon, janitor verò
 Orci Cerberus, &c. mera figmenta, mera vanitas! Me ju-
 dice satius fuisset, verā viam, quomodo pœnas inferna-
 les effugere potuissent, quærere, quā talia sine funda-
 mento fingere. Nec tertiū genus mortis Ethnicis planē
 incognitū fuit, licet enim & hic negari non possit, quod
 mors illa gratiæ, quæ propriè Spiritualis dicitur, per
 singularem Spiritus S. operationem perq; ordinaria,
 eaqve efficacissima media, verbum sc: & Sacramenta,
 in cordibus fidelium producat, & sit gradus longē
 excellentioris, imo, multis quoque modis differat, ab
 illā Ethnicorum suppressione affectuum seu mortis
 genere, tamen abjudicari illis planē non potest, quod
 per vires naturæ mundo ejusq; voluptatibus quodam-
 modo aut mortui sint, aut mori studuerint, & quid hāc
 in repræstiterint nonnulli, de Sectis Stoicorū & Acade-
 micorum, cujus ultimæ Princeps fuit Plato, pleni sunt
 libri, plenæ memoriæ. Quando ergo sæpe laudatus
 Plato Philosophiam appellat Meditationem mortis, si
 ex propriis ejus principiis, ceu fas est, id explicare vo-
 luerimus, haud aliter, quā, ut jam antè dictum, me-

taphoricè ac improprie pro suppressione affectuum id accipere poterimus. Nihilominus tamen si quis Christianorum verba illa Philosophi in proprio ac genuino sensu, de mortis naturalis meditatione interpretari, eaq; conversa sua facere velit, dicendo, meditationem mortis esse Philosophiam, eum à veritatis tramite haud longè recessurum credo. Etenim quid est Philosophia, si nomen spectes, quàm amor aut studium Sapientiae, si rem, quàm complexus omnium artium atqve scientiarum, aut quibus ea modis comparatur, nisi continu- is & indefessis meditationibus? At quæ major est Sa- pientia, aut quæ potior ars, quàm ars benè beateqve moriendi; omnes artes Philosophicæ, quotqvot earum sunt, usum suum præstant tantum in hac vitâ, at hæc, non modò in hac, sed & in alterâ, in comparabilem. Hinc & Zeno sapientissimus Philosophus, cum ab Apollinis oraculo sciscitaretur, quomodo vitam benè agere posset id responsi accepit, teste Laërtio: *mortuos consule, & ab iis quid sit faciendum discere*, quo significare voluit oracu- lum optimam & utilissimam sapientiam huic Philoso- pho adhuc deesse, eamqve non nisi in mortis mortuo- rumq; sedulâ meditatione consistere. Hinc & Psalmista orat: *Pf. 90. 12. Docce nos Domine, numerare dies nostros, ut applicemus cor ad Sapientiam.* Omnis philosophia pro fine habet Summum Bonum, idq; vel Theoreticum vel practicum, sed quishominum, id perfectè & omni- bus numeris absolutum consequitur? At ars mori- endi ducit nos ad verè summum & perfectissimum bonum, ad ipsam æternam salutem, quâ nihil perfectius, quod in hominem caderet, dari aut excogitari po- test. Summum Bonum, quod est finis Philosophiæ, dicitur

dicitur esse operatio secundum virtutem optimam
 & perfectissimam in vitâ perfectâ, sed ubi hîc virtus
 perfectissima, ubi vita perfecta? *At, ô homo, mortem, tam-*
quam finem omnium rerum, meditare, & nunquam
perisabis, sed semper operabere bonum., Syr. 7. 40.
 O ergo felices mortaliû, qui in hac philosophiâ sc:
 mortis meditatione sedulò se exercent, qui quotidie de
 mortis horâ cogitant, & juxta illud Poëtæ, *omnem*
sibi diem illuxisse supremum credunt, hi enim se
 ipsos, qui sint, & mundi vanitatem, rectè agnos-
 cent, seqve ita per veram fidem præparabunt, ut
 omni tempore, imo omni momento, quò Deus vo-
 luerit, in pace decedere, & temporalem hanc vitam
 cum illâ æternâ beatè commutare possint. Et hæc
 meditatio quidem subinde sollicitum habuit piè dé-
 functum nostrum DN. JOH. CHRIST. SAND-
 RITTERUM, *Philosophie Baccalaureum digniss.* &
ss. Theol. Studiosum pereximium, cujus Personalia,
 ut vocant, utqve abs Viro Præcell: atqve Clariss. DN.
 JOH. Gottlieb HOFFMANNO, Artium Doctore feli-
 cissimo, piè defuncti Dn. Conterraneo, & amico nostro
 æstimatissimo, ea accepimus, pro more atqve consuetu-
 dine hîc subjicimus. *Natus autem est ille Lipsia, anno*
seculi finem suum jam jam attingentis, M. DC. LXXIV.
d. 21. Septembr: Patre GOTTOFREDO SAND-
 RITTERO, *inter Cives Lipsienses honestissimi nomi-*
nis Viro, & Artis pilcatoria ibidem primicerii, Matre
verò DO ROTHEA, nata ANGERMAN-
 NIA. *Qui b. Defuncti parentes, quanto cordis dolore,*
quantâ animâ tristitiâ filii sui dilectissimi mortem perce-
perint, & adhuc percipiant, literæ eorum ad nos data,
lacry-

lacrymisque madide, abundè testantur. Avo paterno gau-
 debat Viro itidem bona nota, JOHANNE SANDRIT-
 TERO, Cive ac Mercatore Lipsiensi, Avia paternà, scemi-
 nà laude dignissimà, SABINAE ex KATERORUM stirpe oriun-
 dā; Maternum amavit Avum, Virum integerrimum, AM-
 BROSIUM ANGERMANNUM, Civem & Panni-
 ficem penes Lipsienses quondam palmarium, Aviam Ma-
 ternam sceminam virtutibus ornatissimam ELISABE-
 THAM, GEORGII SIEGFRIDI, mercaturam Li-
 psie feliciter olim agentis, filiam. Natus autem B.SAND-
 RITTERUS, uti tota Adami posteritas, in peccatis, qui
 celesti patriā potiri, nisi regeneratus per Baptismi fontem
 saluberrimum, non poterat. A parentibus ergo mox die
 XXII. Sept. non tantum Ecclesia Christiana commissus est,
 ut heres eterna beatitudinis scriberetur, sed cum post exa-
 ctos primæ infantia annos indolem ostentasset ad studia
 band ineptam, statim traditus est preceptoribus variis priva-
 tis, qui omnes, sum in Religionis ac vera pietatis fundamen-
 tis, tum in studiorum & Eruditionis rudimentis, formarunt
 hunc tanta cum diligentia, eoq; cum successu, ut dignus maturè
 immatriculatione, seu dicitur, Academicà omnibus videretur.
 Exantlato igitur in humanioribus literis tentamine
 laudabiliter, consensu dilectissimorum suorum parentum Ci-
 vem Academiæ patriæ dare cepit, anno M. DC. XCIII.
 atque Preceptoribus usus est, partim in Philosophicis, par-
 tim in Theologicis, partim in Homileticis, Viris Magnificis,
 Summè Reverendis, Amplissimis, Excellentissimis, Præ-
 cellentibus DNN. DN.B. D. GEORGIO MOE-
 BIO, Theologo veterano primario, DN. D. JO.
 BEN: CARPZOVIO, Theologo, Oratore sacro, &
 Scripturarum Interprete per orbem longè celeberrimo, Dn.
 D. VAL-

DN. B. D. VAL: ALBERTI, *Panſopho & Theologo non comparando, ôvû pro dolor! & àγαις*, DN. L. THOMAJTTIGIO, *Theologo, Concionatore, inque Antiquitatum ſtudio facile Principe*, DN. L. ADAM RECHENBERGIO, *Historico, & Græc. Litt. Doct.* DN: JOH: SCHMIDIO, *Theol: & Eloqv: Prof:* DN: Friedr. Gottlob SEELIGMANNO, *Theologo Extraordin. & Oratori ſacundiſſ:* DN: L. VALENT: FRIDERICI, *Lingg: Orient: Doctore*, DN: M: JOH: GUNTHERO, *Orat: Sacr:* DN: M: JOH: Gottlieb HARDIO, *Philosopho, &* DN: M: HENR: PIP-PINGIO, *Concionat: ad ad: D. Nicol. Sabbathico.* Quorum, ad unum omnes cum laude poſitorum ſcholas frequentavit ſummâ aſſiduitate, fervidiſſimoque ſtudio, atque inde tantam hauſit doctrinarum ubertatem, ut eruditionem ejus quilibet, qvî cum ipſo converſaretur, laudaret, ipſeque primas Philoſophiæ baccas ambire haud detrectaret, quas impetravit quoque d. XXV. April, Anno M. DC. XCVI. Nihil itaque nunc ſuper erat, quàm ut compos etiam fieret voti illius, exteris Academiis itidem inviſendi, & ecce, hic quoque commoda præter opinionem ſeſe obtulit anno ſup: occaſio, ubi Vir integerrimus antiquæque virtutis ac fidei, DN. LAURENTIUS BUNSOVIUS, *Civis Roſtochienſis, & mercatorum haud ultimus, ad Lipſienſem Academiam mittere ſtudentium gratiâ filium ſuum allaborabat.* Inita igitur ſie dictâ permutatione B. Deſunctus SANDRITTERUS, ad almam hanc Roſarum M. DC. XCIIIX, Menſe Jun: venit, inque BUNSOVIANA domo victu ac hoſpitiſio promptè fuit exceptus; & quanquam per anguſtum temporis ſpatium, quo hic vixit, Præceptore privato alio vix uti potuerit, præter Magnif. Summæque Rev. DN. D. JOH. FECHTI-

FECHTIUM, *cujus Coll: Historicum Eccles: quod ad Ex-*
cell. DN: L. RECHENBERGII, Summarium per annum
jam summo cum applausu, ingentique cum fructu DNN.
Studiosorum habuit, audiuit; attamen publicas adire le-
ctiones reliquorum etiam DNN. Professorum, quoad fieri
potuit, neuiquam pratermissit. Reliquum quod mansit
tempus, in Collegiis nonnullis privatissimis consumsit
mess, qui nunc unâ cum laudato DN. BUNSOVIO
exequias curo, quemque amavit adeo sincerè, ut dependere
planè ipsius animum abs me semper fuerit professus, iisq;
vel Homileticis, vel Exegeticis, imo mei quoque loco una cum
aliis Commilitibus dilectis. in duorum DN. Pastorum va-
cantiis supplendis concionando tum laborantis, verba
ad populum sacra in templis vice haud simplici fecit ut
nullum hinc dubium, uti probitate ubiq; inclaruit planè, sin-
gulari, sic eruditione quoque solidâ eum nulli tandem ex-
uisse secundum. Verum enim verò D. XXI. Jan. non
optimè habere cœpit, quæ corporis invaletudo, post caloris
algorisque vices haud simplices, in vehementissimum tan-
dem degeneravit morbum, nec beneficium tantum somni,
sed & Vires omnes eripuit. Accersitus igitur d. XXV.
ejusd. suæsumeo Medicus celeberrimus, a hujusce Urbis Po-
liater, DN. D. BERNHARDUS BARNSTORPH,
mox animadvertit, quod Febris Epidemia maligna, cum
delirio quodam conjuncta, subesset, pharmacaque adhibuit
contra malum hocce quàm fortissima; sed horum vis cum
omnis eluderetur, evenit tandem, ut d. XXX. ejusd. ho-
râ antemeridianâ IX. delirium quoddam perpeffus, cum-
que hostibus spiritualibus fide verâ colluctatus, placidè ac
beatè obdormiret. Discessit autem non sine curâ, & agro-
ti corporis, presentibus semper tum memetipso, tum BUN-
SOVIANA familiâ, tum aliis, qui curam agroti habebant,
& variis

*Et variis anxietatibus preſſe anima; ubique enim adſtitit ei
 conterraneus viriliter & conſtanter, è verbo DEI ſermones
 cum ipſo de variis materiis Theologicis ſaciendo; adſuit eꝝ
 Vir Summè Reverendus DN. D. POLZIUS, ſa-
 luberrimo anima cibo, Corporis ac ſanguinis Salvatoris no-
 ſtri Jeſu Chriſti, ipſum ſaturando & conſolando; quid? quod
 ipſe deſunctus ſuperato morbo, omnibusque finitis cordis
 angoribus ſe totum Dei, Chriſtiſque Salvatoris ſui volunta-
 ti reſignavit, atque ultimo vale adſtantiſſibus, imprimis mi-
 hi, quod cum oſculo ſimul conjungebat, dicto, mentis ſue
 planè compos, inter preces & ſuſpiria, quibus Chriſtum par-
 tim apprehendebat, partim Deum, Gratiāque divinā
 celebrabat, qualia præprimis erant: Ich hab' meinſach'
 GOTT heimgeſtellt &c. JEſu meine Freude &c.
 Keinen hat Gott verlaſſen &c. exſpiravit. Deſloruit ita-
 que in optimo ætatis flore corpus DN: SANDRITTERI,
 (nam piſſimam ejus animā in cœlis vivere quis dubitet?) nec
 hoſpiti tantum laudatiſſimo atque Conterraneo conjunctiſſi-
 mo, ſed & patriæ charæ, imo omnibus criſte ſui reliquit de-
 ſiderium. Attamen infelices parentes, quorum ſpes cer-
 tiſſima de hocce Filio ſuo, ipſiusque ſtudiis, concepta in ipſā
 quaſi herbā ſupprimitur! Rogamus ſaltem nos Deum
 immortalē, ut delenſico illos ſolatio perfundat. & quem
 in viā huiusmundi amiſerunt filium, in patriā cœleſti cū
 largo gaudiorum ſenore reſtituat. Audiviſtis C. O. O. H.
 quis fuerit piè deſunctus noſter; quis ortus ejus, nempe
 honeſtiſſimus, quæ vita ejus, nempe Chriſtiano ho-
 mine digniſſima, quæ ſtudia, ſcilicet optima, quis exi-
 tus vitæ, ſcilicet beatiſſimus, Etenim ut à parentibus
 honeſtiſſimis natus, & per lavacrum regenerationis
 ſeu Baptiſmum regno gratiæ divinæ erat inſertus, ſic
 quoqꝫ*

quoque in eodem vixit, quoad vivere ipsi datum est,
ut & honestatis & pietatis maximam semper rationem
duxerit. Qvis est nostrum qui eum aut ab honestatis
tramite deflectentem, aut voluptatibus hujus mundi
deditum, ne dicam, iis obrutum, unquam viderit, con-
tra verò cum afflictionibus, gravissimisque tentationi-
bus, quibus Deus probat suos, eum conflictantem quo-
tus non vidit? qvis est nostrum, qui eum vel cum
malè feriatibus ac cessatoribus, vel cum indomitis illis
noctambulonibus, qui discursitationibus & boatis su-
is nocturnis civium sæpe quietem turbant, unquam
habuisse commercium audierit, contra verò, cui non
vita ejus satis modesta, conjuncta cum indefesso labore
atque studio, quò rerum suarum satageret, notissima est?
Qvis ergo nostrum esset, qui mortem ejus cum lugen-
tibus non lugeret? Qvis tantam spem piis paren-
tibus, inclytæ Patriæ, quin toti orbi Christiano, ere-
ptam, cum dolentibus non dolere? Qvis militi huic
Christiano victori, & de omnibus cum corpora-
libus, tum Spiritualibus hostibus, nunc triumphan-
ti, debitum eumque ultimum honorem non tribueret?
Quare si hoc in piè defunctum nostrum estis animo,
id publicè testatum facietis, & ad deductionem fune-
ris ejus frequentes confluetis, idque ad sepulchrum us-
que comitari non dedignabimini. Cedet hoc opti-
mis parentibus atque propinquis b. defuncti moestissimis
in solatium, vobisque in mortalitatis vestræ recorda-
tionem. Conventus fiet horâ i. in Æde

Mar. d. 6. Martii Anno

M.DC.XCIX.

P.P. Rostochii sub Sigillo Rectoratus.

& variis anxietatibus presse anima; ubique
 contreraneus viriliter & constanter, è verb
 cum ipso de variis materiis Theologicis sac
 Vir Summè Reverendus DN. D. PO
 luberrimo anima cibo, Corporis ac sanguinis
 fri Jesu Christi, ipsum saturando & consolando
 ipse defunctus superato morbo, omnibusq
 angoribus se totum Dei, Christi que Salvalo
 ti resignavit, atque ultimo vale adstantib
 bi, quod cum osculo simul conjungebat, de
 planè compos, inter preces & suspiria, quib
 tum apprehendebat, partim Deum, Grati
 celebrabat, qualia preprimis erant: Ich h
 GOTT heimgestellt &c. JESU mei
 Keinen hat Gott verlassen &c. expiravit.
 que in optimo atatis flore corpus DN: SAN
 (nam piissimam ejus animã in cœlis vivere q
 hospitii tantum laudatissimo atque Contrerane
 mo, sed & Patriæ chara, imo omnibus trist
 siderium. Attamen infelices parentes, q
 rissima de hocce Filio suo, ipsiusque studiis,
 quasi verbâ supprimitur! Rogamus sal
 immortalẽ, ut delensico illos solatio per
 in viâ hujusmundi amiserunt filium, in pa
 largo gaudiorum fœnorẽ restituat. Audivi
 quis fuerit piẽ defunctus noster; quis c
 pe honestissimus, quæ vita ejus, nempe
 mine dignissima, quæ studia, scilicet op
 tus vitæ, scilicet beatissimus, Etenim
 honestissimis natus, & per lavacrum
 seu Baptismum regno gratiæ divinæ er

